

Dėl GPMĮ 17 str. 1 d. 53 p. lengvatos taikymo.

LVAT 2025-02-26 nutartis administracinėje byloje Nr. eA-431-442/2025 (V.S.)

Mokestinis ginčas šioje byloje kilo dėl Pareiškėjai papildomai apskaičiuotų GPM bei su šiuo mokesčiu susijusių delspinigių ir baudos pagrįstumo mokesčių administratoriui mokestinio patikrinimo metu konstatavus, kad Pareiškėja gautas Buto pardavimo pajamas neteisingai deklaravo kaip neapmokestinamas, nuo pajamų GPMĮ nustatyta tvarka neapskaičiavo ir į biudžetą GPM nesumokėjo, nes, Inspekcijos vertinimu, Pareiškėja neatitiko GPMĮ 17 straipsnio 28, 53, 54 dalyse nustatytų nekilnojamojo turto pardavimo pajamų neapmokestinimo sąlygų.

Patikrinimo metu Inspekcija, nustatė, kad pareiškėja kartu su sutuoktiniu (ištuokos data - 2018 m. kovo 16 d.) 2014 m. gegužės 6 d. įsigijo Butą, kurį pardavė 2017 m. sausio 16 d. Patikrinimo metu nustatyta, kad pareiškėja pateiktoje patikslintoje Deklaracijoje deklaravo ½ parduoto Buto pardavimo pajamas Deklaracijos GPM308N priede „Neapmokestinamosios pajamos“.

Nustatyta, kad parduoto Buto adresu pareiškėja nebuvo deklaravusi gyvenamosios vietos. Šios aplinkybės pareiškėja neginčijo, pripažino, kad Buto adresu ji nebuvo deklaravusi savo gyvenamosios vietos.

LVAT konstatavo, kad mokesčių administratorius nustatęs, kad pajamas pareiškėja gavo pardavusi Butą, kuriame ji teisės aktų nustatyta tvarka nebuvo deklaravusi gyvenamosios vietos, priėjo pagrįstą išvadą, jog nėra pagrindo Buto pardavimo pajamas pripažinti neapmokestinamosiomis pajamomis, nes nebuvo tenkinama būtina ir imperatyvi GPMĮ 17 straipsnio 1 dalies 53 punkte įtvirtinta sąlyga.

LVAT nurodė, kad Pareiškėjos apeliacinio skundo teiginiai, kad pagal MAĮ 10 straipsnio 1 dalyje įtvirtintą turinio viršenybės prieš formą principą taikant GPMĮ 17 straipsnio 1 dalies 53 punktą neturi būti atsižvelgiama vien tik į formalius įstatymo reikalavimus, nagrinėjamos bylos faktinių aplinkybių kontekste nėra reikšmingi, todėl teisėjų kolegija jų detalčiai nevertino.

Taip pat LVAT neatleido Pareiškėjos nuo apskaičiuotų delspinigių. LVAT nurodė, kad Pareiškėjai buvo skirta minimali MAĮ 139 straipsnio 1 dalyje (2004 m. balandžio 13 d. įstatymo Nr. IX-2112 redakcija, galiojusi iki 2019 m. sausio 1 d.) nustatyta bauda. Atleisti pareiškėją nuo baudos, atsižvelgiant į apeliaciniame skunde išdėstytas aplinkybes nėra pagrindo.

Plačiau apie bylą:

liteko.teismai.lt/viesasprendimupaieska/tekstas.aspx?id=482c209c-6a86-434b-a6b1-e6d9cf32231c

Dėl PVM 0 proc. tarifo taikymo pagrįstumo.

2025-03-26 nutartis administracinėje byloje Nr. eA-139-602/2025 (SIA „SL BŪVE“).

Inspekcija nustatė, kad 2015 metais pareiškėjas SIA „SL BŪVE“ importavo dyzelinį kurą iš Baltarusijos ir Rusijos. Dyzelinio kuro pardavėjai buvo Jungtinės Karalystės, Latvijos, Šveicarijos įmonės. Kuras iš Baltarusijos gabenamas buvo geležinkeliu-cisternomis DAP sąlygomis į UAB „Kvistija“ priklausantį akcizinį sandėlį Panevėžyje. Kuras iš Rusijos FCA sąlygomis buvo patalpintas į UAB „Krovinių terminalas“ Klaipėdoje muitinės sandėlius. Per 2015 metus Bendrovė įformino prekių pardavimą Kroatijos, Čekijos, Slovakijos, ir Lenkijos įmonėms, tarptautinių krovinių gabenimo važtaraščiuose (CMR) prekių gavėjais nurodė Lenkijos akcizinius sandėlius.

Inspekcija konstatavo, kad pareiškėjas nepagrįstai pritaikė 0 procentų PVM tarifą įformintiems dyzelinio kuro tiekimams Čekijos įmonei ir neapskaičiavo 636 358 Eur pardavimo PVM, nes pareiškėjas žinojo ar turėjo žinoti, kad jos vykdomi sandoriai yra įtraukti į prekių įgijėjų atliekamą sukčiavimą PVM. Pareiškėjas neįsitikino, ar jo atliekami tiekimai Bendrijos viduje nelemia jo dalyvavimo PVM sukčiavime.

Konkrečiai, vadovaujantis nuoseklia ESTT praktika, prekių tiekimas Bendrijos viduje neapmokestinamas tik kai teisė kaip savininkui disponuoti preke perduota įsigyjančiam asmeniui, o tiekėjas nustato, kad ši prekė buvo išsiųsta ar išgabenta į kitą valstybę narę ir kad po šio išsiuntimo ar išgabavimo jos fiziškai nebėra tiekimo valstybėje narėje (žr. ESTT 2007 m. rugsėjo

27 d. sprendimo byloje Twoh International, C-184/05, EU:C:2007:550, 23 p.; 2010 m. gruodžio 16 d. sprendimo byloje Euro Tyre Holding, C-430/09, EU:C:2010:786, 29 p.). Be to, taikant aptariamą PVM direktyvos nuostatą, pirkėjas turi būti „apmokestinamasis asmuo <...>, veikiantis kaip toks“ kitoje valstybėje narėje nei valstybė narė, iš kurios prekės išsiųstos arba išgabentos (ESTT 2012 m. rugsėjo 27 d. sprendimo byloje VSTR, C-587/10, EU:C:2012:592, 40 p.).

Taigi, išskyrus sąlygas, susijusias su (1) apmokestinamojo asmens statusu, (2) teisės disponuoti turtu, tampant jo savininku, perleidimu ir (3) fiziniu prekių išgabenimu iš vienos valstybės narės į kitą, neturėtų būti taikoma jokia kita sąlyga tam, kad sandoris būtų kvalifikuojamas kaip tiekimo ar įsigijimo sandoris Bendrijos viduje (Sprendimo VSTR 33 ir 55 p.; ESTT 2007 m. rugsėjo 27 d. sprendimo byloje Teleos ir kt. C-409/04, EU:C:2007:548, 70 p.). 2015 m. spalio 22 d. sprendimo byloje PPUH Stehcamp ir kt., C-277/14, EU:C:2015:719, 50 punkte ESTT iš esmės nurodė, jog nustačiusi, kad tiekėjo kontrahentas dalyvavo sukčiaujant arba padarė pažeidimų, kompetentinga mokesčių institucija, atsižvelgdama į objektyvius įrodymus ir nereikalaudama iš tiekėjo atlikti patikrinimų, kurie jam nepriklauso, turi nustatyti, jog apmokestinamasis asmuo žinojo ar turėjo žinoti, kad sandoris, kuriuo remiamasi siekiant pagrįsti savo teisę, yra susijęs su sukčiavimu PVM srityje.

LVAT nurodė, kad Inspekcijos, VMI prie FM ir Komisijos vertinimu nagrinėjamoje byloje buvo surinkta pakankamai įrodymų pagrindžiančių, jog pareiškėjo kontrahentas vykdė ar dalyvavo mokestiniam sukčiavime, o pareiškėjas žinojo ar galėjo žinoti, kad jos vykdomi ginčo sandoriai yra įtraukti į įgijėjų atliekamą sukčiavimą.

Mokesčių administratorius padarė išvadas, kad:

- Bendrovė įforminusi kuro tiekimą pirkėjams, įvykus ūkinei operacijai nesirūpino iš karto surinkti dokumentų, ypač pagrindinio dokumento - CMR kopijos, kuris įrodo, kad prekės buvo išgabentos į kitą ES valstybę ir pristatytos pirkėjui. CMR kopijos užsakytos tik mokesčių administratoriui pradėjus PVM patikrinimą. Tai įrodo, Bendrovės neatidumą, nerūpestingumą ir nesąžiningumą, beveik visus metus, PVM apmokestinamiems tiekimams taikyti lengvatinį 0 proc. PVM tarifą, neturint dokumento, pagrindžiančio prekių išgabenimą į kitą valstybę narę, įrodymo, kad prekės pristatytos pirkėjui;

- Bendrovė, sutartyje su Čekijos įmone numatė, kad pirkėjas įsipareigojo prekes išgabenti iš Lietuvos Respublikos į pristatymo valstybę ir pateikti pardavėjui patvirtinamuosius dokumentus (tinkamai gavėjo antspaudu ir parašu patvirtintą CMR kopiją, taip pat adresato rašytinį prekių gavimo patvirtinimą), tačiau patikrinimui nepateikė tinkamai užpildytų CMR kopijų, kadangi patikrinimui buvo pateikti (galimai) CMR originalai, taip pat nepateikė būtent adresato - pirkėjų inicijuotų rašytinių prekių gavimo patvirtinimo dokumentų, nors sutartyje tai atlikti Čekijos įmonė įsipareigojo;

- Bendrovė sudarė rašytinę sutartį, kurioje neapirtos sandorio aplinkybės (nenurodytos konkrečios Incoterms sąlygos, prekės kaina, asortimentas, kaina, apmokėjimo sąlygos), nepateikti sutarčių priedai (numatyti kaip būtina sutarties sąlyga);

- Bendrovė, turėdama galimybę surinkti informaciją apie verslo partnerį, tinkamai nepasidomėjo Čekijos įmonės veiklos realumu - nepareikalavo išrašų iš Čekijos registrų centro, patvirtinančio, kad ši įmonė vykdo realią veiklą, turi turto, darbuotojų, jos apyvarta reali;

- Bendrovė išrašydama PVM sąskaitą faktūrą ir pildydama CMR nežinojo konkrečios dyzelinio kuro pristatymo vietos;

- Bendrovė parduodama kurą patyrė nuostolių, kas leidžia manyti, kad ji dalyvavo pardavimų grandinėje, kurioje pardavimai vyko mažesne nei įsigijimo kaina, siekiant išvengti mokesčių mokėjimo;

- Bendrovė nepateikė jokių įrodymų, kad vežėjai veikia pirkėjos Čekijos įmonės vardu, t. y. Inspekcija gavo tai paneigiančius duomenis;

- Bendrovė pateikė CMR iki akcizinių sandėlių, ant kurių ir buvo uždėti akcizinio sandėlio spaudai apie gavimą. Bendrovė nevertino aplinkybės, kad akciziniai sandėliai veiklą vykdo, kaip registruoti gavėjai, suteikdami akcizinių prekių Bendrijos viduje išmuitinimo paslaugas, todėl akcizinis sandėlis nėra galutinis gavėjas.

LVAT sprendė, kad mokesčių administratoriaus padarytos išvados yra pagrįstos mokestinėje byloje surinktais įrodymais. Mokesčių administratorius teisingai taikė materialiosios teisės normas.

LVAT konstatavo, pirmosios instancijos teismas teisingai akcentavo, kad pareiškėjas skunde teismui rėmėsi nauja aplinkybe (nurodo, kad buvo sudariusi draudimo sandorius su finansų rinkos tarpininku), kurios nei Inspekcijai, nei VMI, nei Komisijai nenurodė. Teismas, vertindamas mokesčių administratoriaus sprendimo teisėtumą, teisingai sprendė, kad šie įrodymai nedaro įtakos skundžiamų sprendimų teisėtumui (ABTĮ 3 straipsnis, MAĮ 153 straipsnio 3 dalis).

Plačiau apie bylą: liteko.teismai.lt/viesasprendimupaieska/tekstas.aspx?id=71df349e-a5b9-4173-af67-474ec8cabbf0

Dėl dirbtinai įterptos įmonės į sandorių grandinę, siekiant pritaikyti maržą apskaičiuojant PVM ir jo išvengti.

2025-03-19 nutartis administracinėje byloje Nr. eA-472-556/2025 (UAB „Iconer“).

Nagrinėjamoje byloje kilo ginčas dėl Bendrovei apskaičiuoto pridėtinės vertės mokesčio, taikant turinio viršenybės prieš formą principą (MAĮ 69 str.), bei su mokesčiu susijusių delpinigių ir baudos. Inspekcija mokestinio patikrinimo metu konstatavo, kad Pareiškėja apskaitė 2 naudotų automobilių Porsche 911 ir BMW 435 įsigijimą iš dirbtinai į automobilių pardavimo sandorių grandinę įterptos Estijos įmonės Amberway OU, tuo siekdama pritaikyti maržos apmokestinimo schemą tolimesnio tiekimo metu ir tokiu būdu išvengti mokėtino PVM apskaičiavimo nuo visos automobilių pardavimo vertės. Vadovaujantis MAĮ 69 straipsnio nuostatomis, buvo konstatuota, kad Pareiškėja piktnaudžiavo teise - veikė nesąžiningai, todėl nepagrįstai ginčo automobilių pardavimo PVM skaičiavo nuo maržos (taikydama PVMĮ 106–107 straipsniuose nurodytą specialią apmokestinimo schemą). Inspekcija ginčo automobilių pardavimo PVM perskaičiavo ir vietoje Pareiškėjos deklaruo to pardavimo PVM nuo maržos, apskaičiavo 26 629 Eur pardavimo PVM nuo visos ginčo automobilių vertės.

Teisėjų kolegija, patikrinusi skundžiamą pirmosios instancijos teismo sprendimą įrodymų vertinimo aspektu, konstatavo, kad pirmosios instancijos teismas laikėsi ABTĮ nustatytų įrodymų vertinimo taisyklių, tinkamai surinko ir įvertino byloje surinktus įrodymus bei skundo argumentus. Vien tai, kad Bendrovė kitaip vertina įrodymus ir nesutinka su pirmosios instancijos teismo padarytomis išvadomis, nesudaro teisinio pagrindo konstatuoti, jog pirmosios instancijos teismas netinkamai taikė įrodymų vertinimą reglamentuojančias proceso teisės normas ar teismo sprendimas yra nemotyvuotas.

Apeliacinės instancijos teismo teisėjų kolegija, visų byloje surinktų įrodymų kontekste įvertinusi ginčo aplinkybes, konstatavo, kad nagrinėjamu atveju mokesčių administratorius pagrindė pareiškėjui apskaičiuotą mokestį (PVM) ir su juo susijusias sumas, o pareiškėjas mokesčių administratoriaus surinktų įrodymų nenuginčijo.

LVAT teisėjų kolegija, nekartodama pirmosios instancijos teismo nurodytų faktinių duomenų, pagrindžiančių PVM apskaičiavimą taikant turinio viršenybės prieš formą principą, pabrėžė atitinkamas ginčo aplinkybes, trukdančias apeliacinio skundo argumentus pripažinti pagrįstais:

Lietuvos pirkėjas (bankas) užstatą už automobilį Porsche 911 Turbo UAB „Iconer“ (pareiškėjui) sumokėjo 2017 m. gegužės 4 d., 2017 m. gegužės 5 d. Estijos įmonė Amberway OU išrašė šio automobilio pardavimo sąskaitą bendrovei UAB „Iconer“. SIA Simple Way iš Vokietijos aptariamą transporto priemonę įsigijo 2017 m. balandžio 27 d. Užstato sumokėjimo data, teisėjų kolegijos vertinimu, paneigia Estijos įmonės Amberway OU realumą ir pagrindžia dirbtinį pastarosios įmonės įtraukimą į Porsche 911 Turbo pardavimą galutiniam Lietuvos pirkėjui.

Estijos įmonės dirbtinumą įrodo ir tai, kad ši įmonė registruotų telefono numerių Estijoje neturi, nėra pateikusi metinės deklaracijos už 2017 metus, niekada nebuvo registruota PVM mokėtoju Estijoje, niekada savo nuosavybėje neturėjo nekilnojamojo turto ar transporto priemonių.

Niekaip nebuvo paaiškinta, kodėl Porsche 911 Turbo 2017 m. gegužės 10 d. reikėjo gabenti iš Vokietijos į Latviją (per Lietuvą), jei jis, kaip teigia Bendrovė, 2017 m. gegužės 5 d. jau buvo

parduotas pareiškėjui UAB „Iconer“.

Transporto priemonė Porsche 911 Turbo parduota už 112 000 Eur. Kaip nurodo Bendrovė, įsigyta iš Estijos įmonės už 111 605 Eur. Įsigijimo bei pardavimo kainos skirtumas (gautas uždarbis, kurio ir siekia tokio pobūdžio veikla užsiimantys asmenys) itin nedidelis (turint omenyje pačios prekės kainą bei rizikas susijusias su transportavimu, galimais defektais, kaštais patiriamais įforminant automobilio pirkimą - pardavimą ir kt.) - ši aplinkybė leidžia spręsti apie Bendrovės žinojimą, kad Estijos įmonė naudojama tik sandorių grandinei sukurti, siekiant gauti mokestinę naudą - pasinaudoti specialia apmokestinimo schema (PVMĮ 106-107 str.).

Pasisakant dėl automobilio BMW, iš Latvijos mokesčių administratoriaus buvo gautas atsakymas, jog jis (Latvijos mokesčių administratorius) neturi informacijos, kam Latvijos įmonė SIA Simple Way toliau pardavė prekes, t. y. automobilį BMW, kurį įsigijo iš Liuksemburgo įmonės.

Iš Bendrovės pateiktų dokumentų matyti, kad AB „SEB bankas“ komercinis pasiūlymas dėl BMW automobilio įsigijimo su tiksliais šio automobilio rekvizitais pateiktas 2017 m. gegužės 23 d., t. y. dar tada, kai BMW automobilis priklausė Liuksemburgo įmonei Silver Limousine ir nebuvo parduotas Latvijos įmonei SIA Simple Way, nekalbant jau apie Estijos įmonę. BMW automobilio transportavimas per Lietuvą į Latviją, o vėliau atgal į Lietuvos Respubliką taip pat niekaip nebuvo ekonomiškai pagrįstas.

LVAT konstatavo, kad pirmiau, ką tik nurodyti įrodymai, vertinant juos su kitais administracinėje byloje esančiais fakciniais duomenimis, suponuoja apeliacinio skundo argumentų visišką atmetimą. LVAT pastebėjo, kad apeliaciniame skunde Bendrovė kelia bendro pobūdžio pastebėjimus, samprotavimus. Tačiau esminė aplinkybė yra ta, jog nebuvo paneigti mokesčių administratoriaus surinkti faktiniai duomenys, kurių pakako padaryti išvadą, kad Estijos įmonė į sandorius buvo įtraukta dirbtinai ir apie tai negalėjo nežinoti pareiškėjas (apeliantas).

LVAT nurodė, kad teismų praktikoje ne kartą konstatuot, kad įrodinėjimo pareiga (lot. onus probandi) yra paskirstyta tarp mokesčių administratoriaus ir mokesčių mokėtojo. Pirmiausia būtent mokesčių administratorius turi pateikti pakankamai duomenų, įrodančių mokesčio ir su juo susijusių sumų apskaičiavimo pagrįstumą ir teisingumą. Tik nustačius, kad mokesčių administratorius pagrindė mokesčių mokėtojui apskaičiuotą mokestį ir su juo susijusias sumas, o mokesčių mokėtojas neįvykdė pareigos nuginčyti mokesčių administratoriaus surinktus įrodymus, mokesčių mokėtojui atsiranda mokestinė prievolė - Bendrovė neįvykdė pareigos dėl priešingų nei mokesčių administratoriaus surinktų įrodymų pateikimo.

PVMĮ normose įtvirtinta speciali PVM apmokestinamosios vertės (maržos) apskaičiavimo schema yra išimtis iš bendrų PVM skaičiavimo principų. Taigi apmokestinamasis asmuo taikydamas specialią apmokestinamosios vertės apskaičiavimo schemą (maržą), t. y. procedūrą nustatančią išimtį iš bendrų taisyklių, gali tai daryti, jeigu turi dokumentus, patvirtinančius, kad yra tiekiamos PVMĮ 106 straipsnio 2 dalyje nurodytos prekės. Šiuo aspektu akcentuotina, kad įrodinėjimo našta dėl mokestinės išimties taikymo tenka būtent mokesčių mokėtojui (žr. pvz. LVAT 2015 m. kovo 2 d. nutartį adm. byloje Nr. A-243-602/2015). Taigi mokesčių mokėtojas, siekdamas pasinaudoti atitinkama mokesčio lengvata, turi pateikti įrodymus, kad jis pagrįstai ja pasinaudojo (žr. LVAT 2020 m. kovo 4 d. nutartį adm. byloje Nr. eA-296-442/2020).

Plačiau apie bylą:

<https://liteko.teismai.lt/viesasprendimupaieska/tekstas.aspx?id=57eef6bc-8dfc-42ff-a8c4-90d3152a0def>

Dėl PVM apskaičiavimo sukčiaujant arba žinant, kad yra sukčiaujama.

LVAT 2025-06-10 nutartis adm. byloje Nr. eA-1903-442/2025

Ginčas šioje byloje kilo dėl to, kad Pareiškėjui buvo apskaičiuotas PVM ir su juo susijusios sumos yra apribojus pareiškėjo teisę į PVM atskaitą. Patikrinimo metu nustatytų aplinkybių visumoje konstatuota, kad Pareiškėjas ne tik žinojo, jog A. Č. ūkis sukčiauja PVM srityje, vengdamas PVM ir kitų prievolių valstybės biudžetui, bet ir pats savo veiksmais prisidėjo dėl A. Č. ūkio PVM prievolių nevykdymo, o tai, kad dalis A. Č. ūkiui apskaičiuoto PVM buvo įskaityta

(padengta), nepaneigia fakto, kad A. Č. ūkis sukčiavo PVM srityje vengiant PVM ir kitų prievolių vykdymo. Šių aplinkybių pagrindu vietos mokesčių administratorius priėjo prie išvados, kad pareiškėjas neįgijo teisės į PVM atskaitą pagal A. Č. ūkio išrašytas PVM sąskaitas faktūras. VMI sprendimas iš esmės yra grindžiamas išvada, kad pareiškėjo kontrahentas A. Č. ūkis, nesumokėdamas PVM į valstybės biudžetą, sukčiavo PVM srityje, o pareiškėjas turėjo galimybę apie tai žinoti (buvo nesąžiningas), todėl pareiškėjo teisė į PVM atskaitą pakartotinio patikrinimo metu apribota pagrįstai. Taigi LVAT pažymėjo, kad pareiškėjo dalyvavimą sukčiavime PVM srityje mokesčių administratorius iš esmės siejo tik su aplinkybe, kad pareiškėjas, sudarydamas sandorius su A. Č. ūkiu, žinojo, jog A. Č. ūkis nėra pilnai sumokėjęs PVM į valstybės biudžetą. Panevėžio AVMI sprendime, be kita ko, pažymėta, kad tikrinamojo laikotarpio PVM deklaracijose A. Č. deklaravo mokėtinas ir iš valstybės biudžeto grąžintinas PVM sumas, pateiktos pirminės PVM deklaracijos kelis kartus tikslintos sumažinant ir vėl padidinant mokėtino PVM prievolės arba padidinant ir vėl sumažinant grąžintinas iš valstybės biudžeto PVM sumas.

LVAT konstatavo, kad nagrinėjamu atveju centrinis mokesčių administratorius, ginčijamu sprendimu patvirtinęs Panevėžio AVMI sprendimą, iš esmės remdamasis vien tik ta aplinkybe, jog pareiškėjas, jo nuomone, sukčiavo PVM srityje, nes, įsigydamas prekes, žinojo ar turėjo žinoti, jog A. Č. ūkis nesumokės į biudžetą pardavimo PVM, netinkamai taikė ginčui aktualų teisinį reglamentavimą. Pateikdamas aktualias LVAT ir Europos Sąjungos Teisingumo Teismo ir praktikas, konstatavo, kad vien tik šios aplinkybės (kontrahento PVM nesumokėjimas į biudžetą) nėra pagrindas pripažinti, jog apmokestinamasis asmuo sukčiavo PVM srityje. Nurodė, kad Atsakovas nesiaiškino, ar, atsižvelgiant į minėtą Europos Sąjungos Teisingumo Teismo ir LVAT praktiką, yra kitų aplinkybių, kurių pagrindu būtų galima pripažinti pareiškėjo piktnaudžiavimą arba nesąžiningumą PVM srityje. Taigi VMI sprendimas yra priimtas nepakankamai ištyrus su pareiškėjo apmokestinimu susijusias faktines aplinkybes. Atsižvelgiant į tai, LVAT panaikino MGK ir VMI sprendimus, bei pavedė iš naujo išnagrinėti Pareiškėjo skundą.

Plačiau apie bylą: liteko.teismai.lt/viesasprendimupaieska/tekstas.aspx?id=7360eda2-5720-40c0-81a8-e0dce8dae6f3